

amihez régen volt néhány hasonló
amitől mindez zéró nulla sztornó
és ami már a legeslegutolsó
és zümmögni kezd a hangosbemondó

a zümmögést rövid csend töri meg
aztán felüvölt mint egy razzia
és Tina egy pusztit nyom Döminek
jól elment az idő most már szia

Kőríz Imre

HA MOST KELLENE ELKEZDENI ÉLNI

Ha most kellene elkezdni élni,
mindenekelőtt szabad kezet kérnék,
legalábbis annyira, mint mikor
plázát tervez az ismert építész.

Ha most kellene elkezdni élni,
lehetőleg pontos szerződés szerint
vállalnék mindent, előre kikötném,
hogy hány törülköző kell, hogy milyen
ásvány-, fürdő- és esővíz, s hogy a
forgatókönyvbe beleszólhatok,
sőt, egyszer talán rendezhetek én is
egy jelentéktelenebb epizódot,
és hogy aki velem beszél, az órát
nem hordhat, és nem mondhatja ki: csirke.

Ha most kellene elkezdni élni,
különben hogyan is lenne erőm
beszerezni minden kelléket és
letenni azt a sok vizsgát a boltban,
az utcán, liftben, hülye buszra várva?

Ha most kellene elkezdni élni,
udvariasan megköszönném a figyelmet,
és nem lennék olyan utálatos,
mint Szolón volt Krözussal, amikor
az derült ki minden történetéből,
hogy jobb minél előbb meghalni vagy
nem megszületni, mert ez nem igaz.

KRÚDY GYULA ÁTUTAZIK SINISTRA KÖRZETEN

Reggel ilyenkor már dér szürkül az erdő alján,
csipkebogyóérés idején tompulnak a színek,
egy-egy nyírfalevél rebegő sárgája ragyog csak.
Ősz közepén idegen hangoktól zeng a bozótos,
résnyire nyílik az árkok csöndje, a nyirkos odúkban
erjed a tészta avar, bogarak hemzsegnek a kőből
összerakott, mohabélésű pihenőhelyek öblén.
S míg a mezőkön még egyszer nekibuzdul az élet,
északról jön a tél, dermesztő széllel üzen be:
hogya temetnek az oldalban, csattognak a zászlók,
és a vivők vállán megroppan a tölgyfa koporsó.
Este a füst szaga száll még fel, szakadozva, a völgyből,
majd a szelek babrálnak a tűzhely holt hamujában,
majd jégverte üszök kéklík csak megkövesedve.
Távolodó, tornyoktól ékes, habszerű felhők,
elmerülőben az est lila leplei közt az időre
emlékeztetnek, vonulóban – vissza? előre? –
így múlik le az élet rólunk is, darabokban.

Carl Dahlhaus

AZ ABSZOLÚT ZENE MINT ESZTÉTIKAI PARADIGMA

Zoltai Dénes fordítása

A zeneesztétika nem valami népszerű stúdium. Zenészkörökben arra gyanakodnak, hogy elvont szószaporítás, amelynek nincs sok köze a zene realitásához; a zenehallgató nagyközönségnek nincs bizalma hozzá, mert olyan filozófiai reflexiónak véli, amelyet a beavatottakra kellene bízni, nem gyötörve az elmét fölös feladatok megoldásával. Ám ha érthető is az ingerült gyanakvás azzal az üres szócsépléssel szemben, amely zeneesztétikának mondja magát, mégis téves az az elképzelés, hogy a zeneesztétikai problémák valahol a kódos messzeségben lebegnek, túl a zene köznapi gyakorlatán. Józanul szemügyre véve, ezek a problémák teljesen megfoghatók, élők és a jelenhez kapcsolódók.

Aki túlzó és terhes követelésnek tartja, hogy hangverseny előtt el kelljen olvasnia Liszt Ferenc vagy Richard Strauss műsoron szereplő szimfonikus költeményének iro-